
Ο αντιφεμινισμός με νέο πρόσωπο

της Α. Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου

Δεν προλάβαμε να αφομοιώσουμε και να χαρούμε την απομυθοποίηση του ρόλου της γυναίκας μητέρας και νοικοκυράς φτιαγμένης δήθεν αποκλειστικά για τον «υψηλό ρόλο», της εξυπηρέτησης των άλλων, με τελικό σκοπό την αξιοποίηση μόνο του αντρικού πληθυσμού της γης, και ιδού νέα πολύπλευρη αντεπίθεση προβάλλει κατά κύματα με νέους μύθους:

— Η Ελλάδα πεθαίνει, ο λαός μας εξαφανίζεται λόγω του φεμινισμού, που προκαλεί τραγική υπογεννητικότητα γιατί οι Ελληνίδες, ενώ θέλουν, δεν μπορούν να αποκτήσουν παιδιά επειδή δεν τους το επιτρέπει η επαγγελματική τους απασχόληση.

— Η οικογένεια διαλύεται λόγω του φεμινισμού (αύξηση διαζυγίων κλπ.).

— Η ανεργία οφείλεται στο φεμινισμό που έρριξε τις γυναίκες στην αγορά εργασίας, κι έτσι αυτές παίρνουν τις δουλειές των αντρών (Α).

— Τέλος, οι Γ οι ίδιες έγιναν δυστυχέστερες με το φεμινισμό, που τις έβγαλε στην επαγγελματική δουλειά, τις έκαμε να κουράζονται διπλά και να φέρουν την ευθύνη για τη συντήρησή τους, ενώ πριν για όλα (!) φρόντιζε ο Α.

Όσες είναι οι παραπάνω θέσεις, τόσο είναι και οι μύθοι τους οποίους προβάλλουν.

Ας τους προσεγγίσουμε προς το παρόν πολύ συνοπτικά.

Πρώτο, μόνη η Ελλάδα έχει υπογεννητικότητα ή όλες οι οικονομικά προηγμένες χώρες; Αντίθετα, δεν είναι βέβαιο ότι υπεργεννητικότητα έχουν οι οικονομικά αδύνατες και μάλιστα οι εξαθλιωμένες χώρες στις οποίες οι Γ. σκοτώνονται στη δουλειά στο σπίτι και έξω από το σπίτι; Μήπως λοιπόν αλλού βρίσκονται τα κύρια αίτια της υπογεννητικότητας και όχι στη γυναικεία εργασία; Εξ άλλου ερευνήθηκε, αν στη δική μας κοινωνία **μόνο** οι εργαζόμενες αποφεύγουν να κάνουν περισσότερα από 1-2 παιδιά; ή μήπως το ίδιο κάνουν και οι μη επαγγελματίες Γ;

Ερευνήθηκε ακόμα αν την απόφαση για τη γέννηση λίγων παιδιών την παίρνει η Γ. ή το ζεύγος; ή αν κάποτε επιμένει κατά κύριο λόγο ο σύζυγος και συχνότερα ο εραστής για να μη γεννηθεί το παιδί του οποίου θα ήταν πατέρας (με όλες τις σχετικές συνέπειες);

Ας δούμε και τα διαζύγια. Είναι αλήθεια ότι αυξάνεται ο αριθμός τους παντού. Και στην Ελλάδα. Αυτό βασικά είναι καλύτερο (για το ζεύγος και για τα παιδιά) να χωρίζουν τα ζευγάρια παρά να συμβιούν αλληλομισούμενα (όχι σπάνιο φαινόμενο στο παρελθόν).

Και μήπως η κυριότερη αιτία αύξησης των διαζυγίων έγκειται στο ότι ο Α. εξακολουθεί συχνά να φέρεται ως αφέντης και καταπιεστής, πράγμα που στην εποχή μας — εποχή εξέγερσης όλων των καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων και λαών — δεν γίνεται πιά ανεκτό;

Όσο για την ανεργία, είναι αληθινά ιδιαίτερα χαρακτηριστικό της ανδροκρατικής νοοτροπίας το ότι οι επαγγελματίες — δηλαδή οι αμειβόμενες — δουλειές εξακολουθούν να θεωρούνται ότι είναι αντρικό δικαίωμα. Όταν οι Α. μένουν χωρίς δουλειά, είναι άνεργοι. Όταν οι Γ. μένουν χωρίς δουλειά **δεν** είναι άνεργες. Αντίθετα, όταν αυτές εργάζονται επαγγελματικά κλέβουν τη δουλειά του Α.! Οι Γ. πρέπει να **εργάζονται χωρίς αμοιβή**, στο σπίτι, στο χωράφι, στην επιχείρηση κάποιου Α. (πατέρα, αδελφού, συζύγου). Και να **εξαρτώνται, συνεπώς, οικονομικά από αυτόν**. Ωραία ισότητα και δικαιοσύνη!

Τέλος ότι σ' αυτή τη μεταβατική περίοδο που ζούμε, οι Γ. ζουν συχνά δύσκολες μέρες, είναι βέβαιο. Αλλά με περισσότερη αξιοπρέπεια, με περισσότερη ελευθερία, με περισσότερη υπευθυνότητα. και με περισσότερη πιθανότητα αξιοποίησης των ικανοτήτων τους, που ως τώρα συχνά χαρμιζόνταν στην ισοπεδωτική και όμοια για όλες τις Γ. δουλειά του νοικοκυριού.

Η δύσκολη περίοδος πρέπει να τελειώσει **όχι με επιστροφή προς τα πίσω, αλλά με θαρράλεα πορεία προς τα μπρος**. Και αυτή θα πραγματοποιηθεί αν επιμένουμε **στη δίκαιη και χωρίς διακρίσεις** κατανομή δικαιωμάτων και υποχρεώσεων ανάμεσα σε Α. και Γ. και στη λήψη από την κοινωνία των κατάλληλων μέτρων για την ελάφρυνση και των δυο στους πολλαπλούς ρόλους τους. Τα θέματα, όμως, έχουν ανάγκη βαθύτερης εξέτασης.

Γι' αυτό ο Σύνδεσμός μας αποφάσισε να αφιερώσει εφέτος την ημέρα της Γ. στο ξεκαθάρισμα σε μια δημόσια συζήτηση μερικών τουλάχιστο, βασικών θέσεων του φεμινισμού που έχουν γίνει αντικείμενο παρεξήγησης.

Το επόμενο τεύχος μας θα είναι αφιερωμένο σ' αυτό το θέμα. Η απελευθέρωση και ισότητα των μισών ανθρώπων της Γης, των Γ., το μεγαλύτερο και ευρύτερο κοινωνικό πρόβλημα της εποχής μας. Και για τη λύση του, την ευθύνη φέρνουμε κατά κύριο λόγο εμείς οι Γ., ιδίως όσες αυτοτιποφορούμαστε, με υπερηφάνεια, φεμινίστριες.